

imidlertid haft det Indtryk, at Sagen dog skulde fremmes paa sædvanlig parlamentarisk Vis, at det nu var det høje Landstings Tur til at tage Sagen op til Behandling, og jeg skal kun udtale min Beredvillighed til paa bedste Maade at støtte det kommende Udvalg i dets Arbejde for at afklare denne Sag. Desværre har jeg gennem de faldne Udtalelser sporet nogen Tilbøjelighed til at fremdrage Spørgsmaal, som efter min Opfattelse kan komme til at hindre Sagen i at blive gennemført. Naar man fra alle Sider er enig om, at denne Sag ikke bør udsættes, bør man ogsaa fra alle Sider, saa vidt det overhovedet er muligt, undgaa at indbringe Spørgsmaal i denne Sag, som lader sig holde ude, Spørgsmaal, om hvilke der ikke kan ventes Enighed. Det Spørgsmaal, jeg her først og fremmest tænker paa, er Spørgsmaalet om Værdiforskydningerne i Aarhus. Hvis man ved Behandlingen af dette Lovforslag vil stille det Forlangende samtidig at løse Spørgsmaalet om Værdiforskydningerne i Aarhus, saa kan jeg ikke have noget godt Haab om at faa Sagen gennemført. Det var navnlig det ærede 1ste Medlem for 6te Kreds (Hey), som udtrykkelig mente, at der var Grund til at rejse Værdiforskydningsspørgsmaalet i Udvalget, men det er jo for øvrigt ogsaa af flere andre Talere draget stærkt i Forgrunden. Jeg kan i saa Henseende slutte mig til den Udtalelse, som det ærede 5te kongevalgte Medlem (Jørgen Berthelsen) fremsatte, at vel kan man ikke, som det ærede 1ste Medlem for 6te Kreds udtalte, lade de jernbanetekniske Hensyn være eneraadende; man maa ogsaa, som det ærede 5te kongevalgte Medlem sagde, tage Hensyn til de lokale Interesser. Men for saa vidt der er Strid mellem de almene Interesser og de lokale, er det klart, at de almene Interesser maa gaa forud, at det er Statsbanernes Interesser, som maa blive de afgørende i en Sag som denne. I al Almindelighed tror jeg, at det er berettiget at udtale, at man bør ikke lade offentlige Foranstaltninger hindre af, at man derved mulig skader ens og gavner en andens økonomiske Interesser. De offentlige Foranstaltninger maa have deres Gang uanset den økonomiske Virkning, som de udøver paa Omgivelserne. Men paa den anden Side vil jeg selvfølgelig godt erkende, at disse Udslag kan blive saa betydningsfulde, at man ikke uden videre kan lade Folk sidde med Smerten og lade dem selv om det. Men det er noget ganske andet end at rejse Spørgs-

maalet forud, at sige: Forinden vi skrider til den Foranstaltning, vil vi have taget Stilling til dette Spørgsmaals Løsning. Thi det lader sig jo ikke gøre paa Forhaand at konstatere, hvilke Forskydninger, og disse Forskydningers Omfang, der vil blive Følgen af en saadan Foranstaltning. Jeg mener derfor, at man i dette Tilfælde, som naar det ellers drejer sig om at erstatte nogen en lidt Skade, maatte lade denne Skade fremkomme først og saa tage Stilling til, i hvilket Omfang man finder det nødvendigt at afhjælpe den. Noget andet er jo, at man ogsaa ved Anlægget her kan vare sig imod at udsætte sig for særlig store Erstatningskrav, men det er altsaa noget andet end at løse Spørgsmaalet om Erstatningskravene. Med andre Ord: Jeg finder det fuldt berettiget, at man ved Overvejelsen af denne Sag tager det Hensyn, at man foretager saa ringe Forskydninger som i det hele taget muligt.

Det Forslag, som er fremlagt fra Regeringens Side, tager i alt væsentligt alene Hensyn til Statsbanernes Interesser — den Indrømmelse er jeg villig til at gøre —, men det bygger paa den naturlige Forudsætning, der er skabt ved de Arealerhvervelser, som har fundet Sted i tidligere Aar. Det er jo mange Aar siden, man erhvervede Mølleengarealerne med det Formaal her at foretage Udvidelser af Aarhus Jernbanestation. Det er altsaa paa disse Forudsætninger, Regeringsforslaget er bygget, men det er selvfølgelig tillige motiveret med, at den Ordning, som her er foreslaaet, set fra Statsbanernes Synspunkt er at foretrække, fordi det er den billigste; det er den billigste i Drift. Forslaget regner med en kalkuleret Udgift af 5,875,000 Kr., de Arealerhvervelser, som det vilde kræve, har man løselig anslaaet til ca. 210,000 Kr., men det er selvfølgelig ikke let at vurdere det forud med stor Sikkerhed; imidlertid er det dog ikke særlig kostbare Erhvervelser, der er Tale om. Der er jo fra anden Side fremsat forskellige Forslag, af hvilke eet gør Krav paa at være den fuldkomne Løsning, nemlig det Forslag, som er fremsat af Folketingsmand Hammerich. Udgiften hertil er af Statsbanerne beregnet til ca. 11,900,000 Kr., men man erkender, at i Sammenligning med Regeringsforslaget kan der herfra drages et Beløb af 2,150,000 Kr., saaledes at Anlægsudgiften bliver 9,750,000 Kr. Nu bestrides ganske vist denne Sums Størrelse af Forslagsstilleren, men det staar dog klart for alle, ogsaa for Forslagsstil-